

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 483. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708760144176/facsimile.pdf> (tilgået 09. december 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

V

Er det alle Deres Børn – Edith? spurgte han fornøjet og stillede sig ivejen for hende.

Han havde ligesom hele Tiden *vidst* at han vilde træffe hende her i Haven – havde gaet med den stille Forudfølelse af, at han maatte opleve et kært Gensyn. Haven havde med sin Stemning saa at sige forjættet ham det – og han sagde hende det, idet han smilende rakte hende Haanden.

Hun paa sin Side greb sig straks i sin første Tilbøjelighed til Generthed – trykkede leende hans Haand og sagde: Det er mine Eftermiddagsbørn .... er han ikke en magelos lille Fyr, hvad? ham Henrik dér – som altid bliver fornærmet! –

En lille Navnefætter! sagde Gerhard. De holder af Børn, Edith .... det kunde jeg da forresten tænke mig – det ligner Dem ganske – og hvor De kan lege med dem – og hvor det klæder Dem at løbe saadan om imellem dem!

Ogsaavidere, ogsaavidere! svarede hun, bøjede Hovedet og blev rød. Vil De nok lade være at sige mig, hvad der klæder mig og hvordan jeg løber ..... for ellers løber jeg fra Dem! udbød hun.

Hvorhen? til Verdens Ende ..... Til Havens skal jeg idetmindste nok følge Dem, Edith. Men skal vi ikke spasere sammen?

Jo – hvis jeg kan slippe bort fra Børnene! Men det er ikke saa lige en Sag, naar man først giver sig af med dem! sagde hun.

Han vilde nu række dem Penge til at købe Kager for hos Kildekonen. Men hun svarede, at man ikke skulde købe Børn bort ..... og hun bøjede sig ned, kyssede de nærmeste og lovede at komme igen imorgen og lege med dem. Han bad, om han dog ikke alligevel maatte give dem noget ..... hun lo, rystede paa Hovedet ..... han uddelte Femører, og Børnene pilede afsted, halende den lille Fyr imellem sig, saa at hans stumpede smaa Ben næppe rørte Jorden. Edith lo med sin klare, hjærtelige Latter – som lysnede Gerhard helt ind i Sjælen.

Aa, Edith – De er sød – De er kær! sagde han og tog hendes Arm ind under sin. Hun saa' lidt forskrækket eller tvivlende paa ham – men Smilet over hans solbrændte, friske Kinder, og en frejdig, aaben Varme i hans Øjne beroligede hende. Og hun nikkede – og de gik sammen.

Gik Gangene op og ned langs de snoede Kanaler i den stille Have – hvis Larm fra Udkanterne efterhaanden tystnede ind, alt som Eftermiddagsskyggerne strakte sig over Plæner og Rabatter. Satte sig saa paa en Bænk, under et Træ, dér hvor kun ganske enkelte Par smaa viskende gled dem forbi – eller hvor saadan en »gammel Elsker« foroverbojet dukkede afsted, fordybet i *sin* Drom. De generede sig lidt i Begyndelsen, men efterhaanden saa' de ingen og intet. De talte sammen.

De talte om, hvad de tidligere havde talt sammen om: Bøger, Liv, Skuespil, Samfundsspørgsmaal, Rigdom, Fattigdom – men først fortalte Gerhard længe om Opholdet i den lille Købstad – om Ediths Familie – om Ulf – om Gerhard selv; han meddelte Alt, hvad han *vilde* sige, og sprang over Alt hvad han ikke mente sig berettiget til at berøre – ikke var klar paa selv og ikke vilde spørge om. Edith paa sin Side spurgte ikke, men horte; var synlig glad ved at høre ham tale saa smukt og godt om Forældrene – indskød Bemærkninger, smaa Udraab – nikkede bedrovet, eller nikkede glad. Ganske naturligt faldt Ordene dem imellem – som havde de kendt hinanden længe; men denne Sommer havde jo ogsaa givet dem fælles Berøringspunkter nok. Deres sidste Møde blev kun liige strejft.

De talte sammen som gode Venner taler. Og Gerhard fornemte med Glæde, hvor tryk Edith følte sig nu ..... og da han ytrede denne Glæde og fremhævede alt det Gode og Smukke, som hun efter hans inderste Overbevisning havde kaldt tillive i ham og som det var hans Haab at deres fortsatte Bekendtskab vilde styrke hos ham, saa nikkede hun saa aabent og elskværdigt, som man kun kan nikke til en god Ven, fra hvis egen Mund man nok kan taale at høre sig lidt beromme. Hun saa' ham glad ind i hans Øjne